

9958 12
1791, 12.
DE
IVRE REGIO SALINARVM,
EARVMQVE INFEVDATIONE

ILLVSTRIS IVRECONSVLTORVM ORDINIS
AVCTORITATE

P R A E S I D E

D. FERDINANDO GOTTHELF FLECK

ADVOCATO IMMATICVLATO

D I S P V T A B I T

A V C T O R

FRIDERICVS GOTTLOB SIEGFRIED ROEDENBECK

DOBRLVGO - LVSTATVS.

LIPSIAE D. III. AVGVSTI MDCCXCI.

EX OFFICINA SOLBERGIA.

DE
IVRE REGIO SALLINARVM
BARMOVR INTRODUCTIONE

INSTITVTVM SALLINARVM

AVGVSTATE

P R A E S I D E

D. FERDINANDVS GOTTHELF RIECK

AVGVSTATE

D I S T I N C T I O

A V G V S T A T E

FRIDERICVS GOTTLOB SIEGEBRD KODENBRICK

AVGVSTATE

CLAVSIVS D. III. AVGVSTI 1732

EX OFFICINA REGIA

V I R O

PERILLVSTRI AC GENEROSISSIMO

CHRISTOPHORO GOTTLOB DE BVRGSDORF

SENATVS ECCLESIASTICI SVPREMI
DRESDENSIS

MAIESTRIS PRAESIDI GRAVISSIMO

NEC NON

ILLVSTRI, AMPLISSIMOQVE

FRIDERICO WILHELMO HEVN

SERENISSIMO PRINCIPI ELECTORI SAXONIAE

A CONSILIIIS PROVENTVVM METALLICORVM

ET SALINARVM CONDIRECTORI

DYNASTAE IN TEVDIZ

RODOLPHVS GOTTLOB SEIGRIED ROEDERBECK

V I R C

PERICLITATI AC GENEROSISSIMO

CHRISTOPHORO GOTTLIB DE BARSDORF

FAVORIBVS ATQVE PATRONIS INDVLGENTISSIMIS

PRÆSENTAT

HANC EXERCITATIONEM ACADEMICAM

MAXIMA REVERENTIA

RECITAT

ET SINCERA DEVOTI ANIMI PIETATE

ILLVSTRIS AMPLISSIMOQVE

D. D. D.

FRIDERICO WILHELMO HEINRICH

RECTORI ACADEMIE LIBERAE HUMANIORUM LITTERARUM

IN UNIVERSITATE LIBERAE HUMANIORUM LITTERARUM

ET SAPIENTIAE CONDICTORI

DE MEGUMBIERG

FRIDERICVS GOTTLOB SIEGFRIED ROEDENBECK.

PROOEMIUM.

Rebus ad infeudandum idoneis, quae senioreni domini directi contemplatu securum reddunt, res corporales, modo quod res mobiles attinet, intellectu iuris pro immobilibus habeantur, vel cautio de re mobili eiusdem generis, dissoluto nexu clientelari, restituenda praestetur; pariter atque incorporales, veluti iura ac regalia annumerari, neminem facile puto, qui dubitet aut ignoret. Et enim principi, delato imperio civili, singula competunt iura, quorum ratio ex eo petissimum petenda, quod iure regiminis possit restringere libertatem subditorum naturalem; neque mirandum, quid causae sit, cur in altera provincia aliquid ad ius summum principis referatur, quod in altera singulis civibus pater. At enimvero si de iuribus regis a principe iamiam partis, iisdemque in singulos subditos transferendis quaerimus, probe secernenda sunt iura, essentialia appellata, quibus princeps ex iuris publici universalis praeceptis necessario indiget, ad maiestatem conferendam, quorsum retuleris ius belli et pacis, legum ferendarum, magistratum constituendorum, vectigalium indicendorum, et alia, quae quidem durante imperio cum ipsis subditis communicari, adeoque in feudum non nisi subordinata per certum districtum concedi possunt, ab iis, quae nomine accidentalium veniunt, neque naturam imperii

imperii summi constituunt. Plurima eiusmodi iura ex dominio in adespota, priuatis denegato, solique principi attributo, proficisci censentur; haec in feudum dari posse extra omnem dubitationis aleam positum est, eaque facultate imperii Germanici proceres pollent, quatenus olim Caesaribus erat data. Caue vero exillimes omnia et quaecunque adespota principibus vindicari posse: quodsi enim verum fateri licet, ea duntaxat iura rectori ciuili societatis adscribenda sunt, sine quibus illam sartam tectam conseruare nequit; namque necessitate haud cogente, nemo conditis ciuitatibus repudium misisse videtur facultatibus, quibus in statu naturali gauisus est, utpote, quarum defensionem et propugnationem principes in se susceperunt. Si quod igitur ius regionum numero ponendum esse contenditur, aut maiestati seruandae inseruire, aut subditorum consensu in principem translatum esse probetur necesse est; minime vero natura ciuitatis arguit, interdicias subditis solisque imperantibus reseruatas esse salinas; neque vlla apparet necessitas, iuris salinarii potestatem principi faciendi, cum saluo subditorum iure sibi habendi salis commercium finem reipublicae obtinere liceat. Itaque minime nobis aridet sententia GROTII, dum ait: *Germaniae populi thesauros, ut et alia adespota addixerunt principi: atque id nunc ius commune est, et quasi gentium. Nam et in Germania id obseruatur.* ^{a)}

a) GROTIUS de I. B. et P. L. II, 8. §. 7.

moribus metalla iure majestatico summo principi vindican-
tur, nullique sine legitima concessione et infeudatione jus metal-
licum exercere integrum est. Verum enim vero bona venia con-
cenderim, in ea re, nisi a vilioribus e) certe tamen a fontibus
salariis discedendum esse, qui ab antiquissimis temporibus in re-
gno Germanico fere semper fundo adhaerent, eique soli pro-
prij fuerunt, in cuius fundo reperti erant. Sed quam iamiam
acturi sumus causam a viris iure maderibus, inque vario togae
vfu huiusmodi haud leuiter vellicari nouimus, qui ex nobilioribus me-
tallis, auro et argento, ad salem fontanum coniciunt; afferen-
tes, in cuiuscunque generis fodinis, adeoque etiam salinis eandem
pro principe militare vtilitatem, praeterea non solum metalla
eruenda salemque conficiendum tantis sumptibus indigere; quan-
tis priuatorum opes haud sufficiant, verum etiam salinas opificum,
quibus necessario adesse debeat; magistratus, copia indigere, de-
nique subditos parum damni propter incertam et fallacem pro-
uentuum spem sentire eosque de intimis terrae opibus non cogi-
tasse videri. Quae quidem rationes, quantum pretii habeantur,
nobis non officere videntur. Maioris tamen momenti haec sunt
argumenta; innumeras scilicet inueniri chartas f) quarum vir-
tute Imperatores vel donationibus g) vel inuestitura salinas pri-
uatis detulerunt; maxime iuris regii salinas exercendi auctorita-
tem, tam constitutione Friderici I. Imp. in comitibus Ronealiciis
a, MCLVIII. promulgata h).

„Regaliae — piscationum redditus

e) Ius regale metallicum antiquissimis temporibus solummodo aurum et
argentum complectebatur. Quum autem sensim sensimque principum
auctoritas et potestas ad id fastigium, quod hodie miramur, excre-
uisset, adeo ius regale circa alia metalla, v. c. cupri stanni sibi vindic-
arunt et diuisio inter ius reg. metall. superius et inferius ad exem-
plum iurisdictionis ferme Saec. XVI. orta est.

f) PFEFFINGER, Vitr. illustr. L. III. T. 18. §. 28. etc.

g) Ita CAROLVS IV. Imp. fulsinam Tenditianam et reliquas sibi Episco-
pato Merseb. sitas Sigismundo Episc. Merseb. dono dedit, anno
MCCCXXXIII.

h) 2, feud. 56.

et salinarum etc. quam Aurea Bulla ^{l)} vniuersas auri et argenti fodinas atque mineras stanni, cupri, plumbi ferri et alterius cuiuscunque generis metalli, ac etiam salis tam inuentas, quam inueniendas in principatibus terris, dominiis, pertinentiis suis tenere iuste possint et legitime possidere, cum omnibus iuribus, nullo prorsus excepto, prout possunt, seu consueuerunt talia possideri ^{k)}, confirmatam esse.

§. 2.

Succincta iuris salinarii apud Germanos disquisitio.

In originibus iuris salinarii tradendis nec ab illa Hermundorum et Cattorum pro omne salem trahente ^{l)} nec Burgundionum et Alemannorum ^{m)} pro salinis contentione satis peruulgata, et ab aliis descripta telam ordini attinet. Certiora enim rerum gestarum monumenta inde a regum Francorum temporibus repetenda sunt; et si de salinis quaerimus, nullo pacto euinci potest, eas habitas fuisse in bonis regniis, neque Francorum reges sibi priuatorum opes siue e terra erutas, siue aliunde acquisitas attribuisse, aut CAROLVM M. Saxonibus deuictis, possessiones priuatis ademtas, Episcopis aut praefectis constitutis tradidisse credere par est; etiamsi facile largiamur, Imperatores ex aequo et bono inter salinatores ius dixisse ⁿ⁾. Quanquam postea inde a temporibus Ludouici Germanici, Ottonis M. usque ad Henricum IV. omnia fere dominatu Imperatorum tenebantur, iidemque in toto propemodum imperio palatia, villas, quae regiae dicebantur, posside-

j) Aur. Bull. c. 9.

k) LVDEW. ad comm. A. B. in der vollständigen Erläuterung der güldnen Bulle. PFEFFINGER Vitr. III. L. III. T. 18. HARTVVS dist. de super. territ. aliique.

l) Tacit. Ann. XIII, 57.

m) Ammian. Marcell. I. 28, 5.

n) Ita in Capitul. L. IV, 8. ap. Baltz. T. I. pag. 776. LVDOVICVS Imperator iussit, de terra in litore maris, ubi salem faciunt, volumus, ut aliqui ex iis veniant ad placitum nostrum, et ratio eorum audiatur ut tunc secundum aequitatem inter eos definire valeamus. Postea Imperatores vices suas tradiderunt comitibus, vnde qui rei salinae iudices erant vocabantur Salzgräfen. SCHMINCK ad EGINHARDT. C. XI. p. 61. PFEFF. Vitr. Illustr. L. I. c. XVII. §. 9. n. b. p. 606. LVDEW. script. rerum episcop. Bamberg. Vol. I. p. 1048. n. b.

sidebant, in quibus salinarum ius adeoque praefectos et magistratus salinarum nec non iudicia salinaria vel collegia administratorum commercii salarii constituendi potestas competebat; non tamen quaevis bona ex terrarum, quas imperio rogebant, visceribus protracta sisco regio cesserunt, etiamsi ambabus concedamus, principi non denegata fuisse, certa quaedam commoda et emolumenta ex salinis subditorum. Saepe enim tantum salis praestandum erat, quantum in quotidianos principis usus requirebatur o), saepius canon ac census salinarius persolvendus, quem non praecise decimam sed frequenter ea minorem fuisse haud difficulter colligitur. Si quis igitur propter vestigal tantum, quod ex salinis principi solvendum, ipsas salinas in bonis regis numerandas esse existimet, non quidem intercedimus, quo minus illud ab antiquissimis temporibus inualuerit, certe tamen ea opinio iurium regionum, quippe quibus omnia ea, quae principi ad tuendam salutem et dignitatem reipublicae necessario competunt, intelliguntur, notioni, minus consentanea est. Saluum olim ac incontaminatum priuatis fuit ius in salinas, hodieque est, donec imperii lex aut consuetudo generalis ostendatur, vi cuius salinae indistincte omnes ad fiscum imperatoris vel territorii principis peruenerint. Attamen principi nunquam non suprema est directio atque prouiso, ne salinatores in definiendo salis pretio iustitiae et aequitatis limites excedant, ideoque principis potestas condendi leges et ordinationes salarias in dubium non reuocanda p).

§. 3.

- o) Du FRESNE in voc. Salagium. Talis enim praestatio audit salagium, sufficientia salis. Iung. de j. Salin. C. I. §. 13.
- p) Veritati non conueniunt ea, quae habet HERZIVS in notit. regn. Franc. C. IV. §. 3. in fine, dum ait: *Reges quoque vestigalia minora usurparunt, ut ius circa thesauros, int. circa alia adespora, de quo videatur capitulare secundum A. 817. c. 6. et Hieronymus Bignonius ad L. v. formul. Marculf. 20. p. 902. cf. Iung. de iure Salin. c. III. §. 8. qui luculenter euincit nec ex cap. laud. verbis nec Marculfi eiusus commentatoris Bignonii auctoritate Hertii sententiam posse firmari. Quamobrem improbandus est HEINECCIUS el. iur. Germ. L. II. tit. 1. p. 383. secutus Hertium de superiorit. territ. §. 45. 46. thesauros, metalli fodinas, mineralia et salinas inter regalia connumerantem.*

Verisimilis 2. feud. 56. et A. B. c. 9. interpretatio.

Non Apollinis magis verum, atque hoc responsum olim videbatur, firmissimis sanctissimisque testimoniis iuris feudalis Longobardici et Aureae Bullae, ius salinarum regium communi. Sed nobis studio ad liquidum veritatem explorandi abreptis verbaque vtriusque sanctionis accurata mentis trutina examinantibus, non immutata visa est antiquissimae rei salinae facies. Etenim Friderici I. constitutione, quae 2. feud. 56. legitur, non tam ipsae salinae, quam earum redditus in regalium numero ponuntur; ad haec iura solummodo Imperatoris recensentur, de quibus in Italia quaestio mota erat, adeoque tanquam specialia ad tribunalia Germaniae applicari nequeunt. At susurrari audimus, obtare Iuris Longobardici receptionem; quam quidem factam lubenter largimur, non tamen caput illud receptum esse contendimus, cum non de rebus causisque feudaliibus disponat, neque ideo in fora nostra immigrauerint leges peregrinae, ut inde iura territoriorum Germaniae diiudicarentur, sed ut in quaestionibus feudaliibus, domesticis legibus consuetudinibusque deficientibus subsidio essent; quid? quod? fingamus, certam et expeditam esse huius textus receptionem; minime tamen mutamus sententiam, siquidem constitutio praeter salinas in locis publicis inuentas ad exemplum sanctionum, quae iure Romano reperiuntur, vestigalia innuit a priuatis propter illarum exercitium persoluenda. Eadem ratione dissentientes sine iure prouocant ad Aureae Bullae auctoritatem. In hoc enim capite tantum abest, ut intelligantur minerae in fundis priuatis repertae, cum non tantum verba: *in terris dominis ac pertinentiis suis*, contrarium demonstrant, sed et discrimen inter mineras in fundo publico et priuato erutas nunquam non obtinerit; ut potius luculenter elici possit, comprehendi iura subterranea maxime vestigalia publica, quae Imperatores antiquitus sibi addixerant; per hanc vero constitutionem Electoribus concessa, puta decimas ex metalli fodinis, censum canonemue ex salinis subditorum. Quae cum ita sint condita Aurea Bulla metallorum et salinarum fodinis in propriis terris absque onere

tributorum, quae olim ad fiscum Imperatoris spectabant gauisi sunt; ex minoribus autem, quae in priuatorum fundis deteguntur, decimas percipiendi ius obtinuerunt, vnde causam nostram parum turbat illa Henrici VI. Romanorum regis constitutio, qua Henricus VI. argentarias in episcopatu Mindensi inuentas potestati imperiali addixit his verbis: *cum omnis argenti fodina ad iura pertineat Imperii et inter regalia nostra sit computata, nulli veniat in dubium, quin ea, quae nuper in episcopatu Mindensi dicitur inuenta, ad nostram totaliter spectet distributionem; vnde in ea nulli hominum quicquam iuris recognoscimus; nisi hoc a nostra liberalitate specialiter valeat impetrare* q). Superest vt paucis intueamur locum Spec. Suev. c. 379. quo ad interrogationem: „*woz der Schatz ist, der vergraben ist?*“ responderetur: „*aller Schatz unter der Erde begraben, tieffer, denn ein Pflug gat, der geboeret zu der kuniglichen Gewalt*“ ex quo interpretes colligunt, bona subterranea omnia fisco regio cedere. Sed SCHILTERO r) teste edocemur, neque in codicibus Ambrasianis, neque in suo codice manuscripto, haec verba extitisse sed potius c. 320. ita legi „*ist das jemand ichts vindet, auf dem seinen, das sein gut baiffet; was er darauf vindet, das ist sein mit recht, ob er es unter der Erde vindet, und ob das Erdreich sein eigen ist*“ neque etiam ulteriori disquisitione opus esse censemus, partim propter interpretum controuersias, quas excitarunt, vtrum hic de metallariis fodinis, an de thesauri inuentione, disputetur, partim propterea, quod animus non sit iura metallorum nobiliorum regia Imperantibus denegare.

§. 4.

Feudi salinarum notio eruitur.

Quibus ita expeditis in procliu est, quid feudi salinarum, cuius haud raro mentio inicitur, nomine praedicandum sit. Non enim dubitamus, quin duplex illius notio obseruari debeat; aut enim Imperatores, qui palatia, villas regias, nec non fundos dominicos possidebant, in quae ipsis liberrima potestas competeat, vni alteriue salinas in fundis suis indagatas lege feudali concesserunt

q) GOLDAST. T. III. const. Imper. p. 362.

r) SCHILTER. exerc. ad π. XLV. §. 32. 10. FF. SCHANNAT Samml. alter. histor. Schriften und Documente p. 309. art. 252.

ferunt; aut vectigal salinarum seu decumas in subditorum praediis competentes vna cum suprema inspectioae et iurisdictione in alios feudi iure transtulerunt s). Sic in propatulo est, imperii proceres ipsosque adeo Electores ante Aur. Bullam conditam tantum ex specialibus concessionibus percepisse salinarum decumas. Dubium quidem esse videretur, equidnam causae sit, cur feudo concesso in litteris inuestiturae, vti reliquorum regalium, ita speciatim salinarum mentio fiat, nisi in promptu essent rationes. Non enim omnia quae in feudum dantur statim pro regalibus sunt accipienda, cum saepius in litteris inuestiturarum quaedam exprimentur, quae etiam non expressa iure suo competunt; qualia sunt prata, pascua, agri paludes, huiusque generis alia; tamen non inficiandum, haud raro Vassallos extitisse, qui ius habendi salinas in litteris inuestiturae diserte exprimi petierunt; id quod fraudi esse non potuit iis, qui eam cautionem non adhibuerant.

§. 5.

De iure regio salinarum, earumque infeudatione in Saxonia.

Supra iam demonstrauius, ius salinarum ordinarie quidem ad iura regia minime pertinere, ideoque non diffitemur, longe aliter sentiendum esse, si vel alia eaque in contrarium constitutio ordinum suffragio facta extet t), aut consuetudo inueterata intercedat, qua principi in omnia, quaecunque sunt terrae viscera, ius permissum u). Saxoniam nostram patriam dulcissimam intueri lubet. Salinas regalium numero haberi x) easque

B 3

ne

- a) PEEFFING. Vitr. ill. T. III. Tit. 18. §. 28. Tabulas huc facientes concessit Beyer Del. iur. Germ. L. II, 5. §. 35. LVDEW. in praef. ad tom. X. Reliqq. Mss. §. 26. BVRI. Erl. des Schilterischen Lehrn. p. 614.
- t) Qualis e. g. est illa Prouinc. Saxo-Gothana p. II. c. 4. T. 5. laud. a FRITSCHIO de reg. sal. iur. c. 3. §. 2. n. 9. „neue Salzwerke sollen in unsern Fürstenthume und Länden anders nicht, als mit unserer ausdrücklichen Bewilligung gebauet werden.“
- u) Cuiuslibet regni vel prouinciae in hac materia spectandam esse consuetudinem recte affirmat STRUVIUS Synt. feud. cap. VI. aph. 26. Adde Eiusd. diss. de libert. nat. restr. §. 31.
- x) HENRIC. AVG. FISCHER. Gedanken über das dem Chur- und Fürstlichen Hause Sachsen zustehende regale iuris salinarum. Pirn. 1737. 4. et rec. Dresd. 1755. 4.

ne quidem a Vassallis, in quorum feudis, etiam si cum omnibus utilitatibus ea possideant, detegantur, vindicari posse, nisi simul de iis inuestiti innotescant, aut princeps serenissimus ex speciali gratia id indulgeat, nobis certissime persuasum est. Ipsum vero hoc ius regale, ut verba Ill. SCHOTTII y) nostra faciamus, duabus absoluitur partibus, et iure in ipsas salinas, ita ut priuatus ne in proprio quidem fundo, salinis repertis uti, ex iisque sal coquere possit, nisi speciali principis, qui directum earum dominium sibi referuare solet, concessione impetrata; et monopolio salis. Quod vnde euenerit, paucis indagandum. Antiquissimis Saxonum moribus conuenire testatissimum est, neque ambigendum, interpretes locum Speculi Saxonici z). „*Al Sebacz unter der erden begraben rieser den ein pflug gat, der gehört zu der küniglichen Gewalt*“ quem propter controuersias olim enatas sopiendas, aliis de metallis aliis de thesauris intelligentibus, Constitutio El. LIII. P. II. de metallis accepit; metalla et nobilia et ignobilia, fossilia adeoque salem innuere credidisse. Sed quid plura? utrunque res sit, ius salinarum regale nullo non tempore agnatum est. Namque Vassalli ciuitates aliaeque personae, mercaturam salinariam infra certum districtum sibi competere statuentes inuestitura, priuilegiis vel locationis titulo nituntur, eoque ipso omne salis commercium ex gratia principis profectum esse consentitur a) praeterea ciuitatibus praediisque equestrarius praescriptus est, adeoque colligendum, tale commercium non liberum posse vocari, sed ex principis gratia arbitrio diiudicandum esse; neque etiam antiquissima huius rei desunt monumenta. Ita in docum. de anno MCCCLV. FRIDERICVS Landgravius Thuringiae induisit HENRICO DE KOCKRITZ, militari residenti in Wilen, quod annuatim unum plaustrum salis de ciuitate Halis per territorium Domini Landgrauii ducere possit sine omni retonii taxatione, quod dominus Landgravius tamen reuocare potest, quando velit.

Dresd.

y) SCHOTT. Inst. iur. Sax. elect. priu. p. 177. et 178.

z) Sp. Sax. L. I. art. 25.

a) Ref. grau. d. a. 1661. Tit. von Justiz-Sachen, §. 91. et 105. Tit. von Cammer-Sachen, §. 45. 52. 53. 54.

Dresd. feria 6. post circumcissionem domini anno MCCCLV. b). Plura in re tam certa et expedita non attinet coaceruare exempla. Neminem enim nostris temporibus facile putamus fore, qui ius regium salinarum Serenissimorum terrarum Saxonicarum Principum in dubium sit reuocaturus, et ea propter Principes legibus ad tuendum rem salinariam latis iure optimo iuris salinarii mentionem iniiciunt, uti e. g. in Mandat d. d. 6 Jul. MDCCV. c) „und andere zulängliche Mittel zu verfügen entschlossen, wodurch das uns zuständige Salz Regal samt denen davon dependirenden Intraden in gehörigen Stand und Aufnahme gebracht und erhalten werden möge.“ Quam igitur in Saxonia alia sit salinarum conditio, alia quoque indoles euadit feudi salinarii alique effectus infeudatione producuntur. Etenim non solum vectigal salinarum iurisdictione, verum etiam ipsae salinae in fundis adeo prinatorum iuuentae vel inueniendae per certum districtum feudi iure concedi possunt. Attamen, quamuis frequens in terris nostris, nisi fodiendi, certe coquendi salis offeratur occasio, non est quod dubitemus, quin et feudum salinarium salis monopolio intra certum districtum exercendo censuque salinario exigendo absoluitur. De Salinis Francobufanis scribit FRITSCHIVS d), olim „Comites de Beichlingen salinas Francobufanus a Marchionibus Misniae sub feudi specie obtinuerunt, quae postea ante ducentos et plures annos ad Illustrissimos Comites Schwarzburgenses titulo venditionis peruenere, ut videre licet ex documentis, quae in archiuo habentur. Eas autem nunc ciues Francobufani et allodiales sub certa vectigalis praestatione possident. Ipsis Comitibus s. hodie Principibus de Schwarzburg, qui ab Electorali Domino Saxonica vectigal Salinarum (vulgo: *den grossen Salz Zoll*) iure inuestiturae obtinuerunt, ex salinis Francobufanis sextam partem aestimationis salis vectigalis nomine, certasque annuas pensiones percipere integrum est; atque pro conditione temporum illud vectigal vel augere vel minuere possunt. Sed jam hic subsistendum, quamuis materiae vbertas vltiorem desideret disquisitionem. Quod si in quaestionibus haece ponderandis non accurate satis egisse videar iis, qui doctrina et experientia me longe antecellunt, tamen

b) FISCHER l. c. p. 38. et 131.

c) in Cod. Aug. T. II. p. 1240.

d) FRITSCHIVS de reg. Sal. iure c. III. §. 3. n. 14.

tamen cum non in iuvene, vt viris aetate et doctrina conspicuis sit aequalis, sed vt spem faciat ipsis aliquando propius accedendi, requiratur, credo me veniam ab iis facile impetraturum.

V I R O

PRAENOBILISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
FRIDER. GOTTLÖB SIEGFRIED ROEDENBECK

S. D. P.

FERDINANDVS GOTTHELF FLECK.

Cum nuper de consilio, libellum proprio Marte conscribendi, quo et PATRONIS INDVLGENTISSIMIS animi grati ac pietate pleni monimentum exstaret, et ingenium simul exerceres TVVM, necum communicasset, nihil profecto exoptatius mihi contingere potuit, quam TVA, Vir Doctissime, ad terraminis literarii societatem TE cum propediem ineundam humanissima inuitatio. Quibus TVIS desideriis tanto libentius suffragatus, quanto magis eo sum animo, vt commilitonum conatibus et progressibus in studiis factis impense laeter. Quem igitur ante paucos adhuc dies mihi obulisti libellum, nulla sui parte truncatum tibi reddo, ita vt TVVM plane sit, quod prodit, ingenii doctrinae diligentiaeque Specimen, valde gauisus, te non perfunctorie, sed diligentissime ac feliciter materiam multis difficultatibus obnoxiam concinnasse; neque dubito quin quantum in te salis sit, Viris doctis sit probaturus. Vehementer tibi hunc laborem congratulor, mihi que incunctissimum erit, si per hanc exercitationem aditum TIBI ad Patronos factum esse cognouero. Nec deerunt TIBI futuro tempore, quae a sale grammatici deuiuarunt salaria, virtute diligentiaeque TVA proemia quam maxime digna, quae vt mox faustis felicibusque capias auspiciis opto. De meo autem animo hoc velim TIBI habeas persuasum, meam erga TE amicitiam nullo unquam tempore imminutum iri. Vale, amicissime ROEDENBECK, meque TVI studiosissimum mutuo amore complectere. Scripsi in vniuersitate litterarum Lipsica. a. d. Iul. xxxix. A. C. MDCXXXIX.

ULB Halle
003 015 432

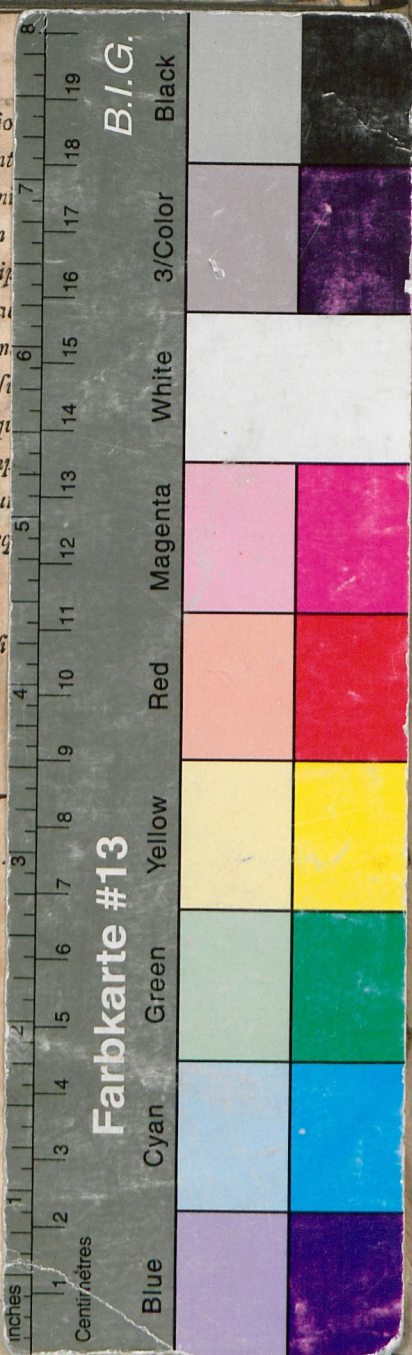

3

sb.

9978

1791, 12.

DE
IVRE REGIO SALINARVM,
EARVMQVE INFEVDATIONE

ILLVSTRIS IVRECONSVLTORVM ORDINIS
AVCTORITATE

P R A E S I D E

D. FERDINANDO GOTTHELF FLECK

ADVOCATO IMMATICVLATO

D I S P V T A B I T

A V C T O R

FRIDERICVS GOTTLOB SIEGFRIED ROEDENBECK

DOBRLVGO-LVSATVS.

LIPSIAE D. III. AVGVSTI MDCCCXCI.

EX OFFICINA SOLBRIGIA.

